

спільного фронту в інтерпретації більшовиків. Цю тактику покла-дають тепер комуністи в синдикалістичній сфері. Коли не вдалась спроба, щоб амстердамському Інтернаціоналові протиставити Профінтерн (професіональний Інтернаціонал), тоді комуністи, під текстом спільного фронту, рішили ввійти до амстердамського об'єднання, щоб завести там методи „яче-ек“ і верна ворожнечі... Те, що є загрозою для синдикалістичного руху є загрозою і для соціалізму. Ми маємо спільні інтереси, яких боронитимемо тим доцільніше, чим енергійніше протиставимо комуністичній пропаганді розв'язання — одиницьний фронт робітничих партій“.

Які-ж вигляди на визволення робітничої класи з-під комунізму? Авторі справоздання глядять на цю перспективу, повні надії: „Правда, значні групи робітників, не тільки в Росії, але й в Німеччині, Франції, Чехословаччині, Італії, Швейцарії, Норвегії і в балканських державах лишаться ще поза соціалістичним і робітничим Інтернаціоналом. Але в міру, як наші ряди шораз більше зміцнюються, більшовицькі групи й інші групи безвідхильно йдуть у розсіп“. Що-ж? Такий символ віри чули ми і чуємо від усіх соціалістичних та комуністичних партій, без огляду на дані їхньої внутрішньої консолідації.

Цікавим є ствердження факту у справозданні, що розклад комуністичних партій є найсильніший там, де робітники власними очима бачили „наслідки розв'язання“; то-мучо там, де не було ні цього розв'язання, ні комуністичної партії, як нпр. в Англії, відношення до більшовизму, було найбільше вибачливе. II-ий Інтернаціонал сподіється, що зміцнена комуністична пропаганда в таких державах може тільки знеохотити робітників до більшовизму, а зміцнити той європейський соціалістичний фронт, який заступає II-ий Інтернаціонал. Народи на найближчому конгресі I його рішення причиняться до освітлення цих взаємин. Раніше побачимо, чи на цьому конгресі пануватиме одностайна гармонія, висловлена в одностайних резолюціях.

По широкому світі.

Англія має прислатись до бло-кади мароканського побережжя своєю флотом і їм може віді-рати Абд-ель-Кріміві контакт з Йо-го європейськими доставцями. Така зміна становища Англії має стояти у зв'язку з останнім льондонським порозумінням, а може палється тільки наслідком останніх невдач Абд-ель-Кріміві.

Норвегія побиблила свою тер-риторію містом Свальбар (Спідбер-ген). З нагоди його втілення до норвежського королівства, король видав маніфест, а вся Норвегія при-бралась прапорами.

Конференція преси представ-ників держав т. зв. Малої Антанти почалась у Сінаї. Бере в ній участь 30 представників преси Югославії, Чехословаччини та Румунії. Вона є імовірно підготовленням до спіль-ної наради, яку представники цих держав матимуть у Женеві, перед сесією Ліги Націй, щоб скласти спільну заяву в справі європейсько-го гарантійного пакту для оборони власних інтересів.

Процес Садуля, відомого фран-цуського капітана, що виїхавши з франц. міцією до Москви став комуністом а згодом вернувся до Франції — припинений у Парижі. Мотивом цього скасування є аргу-мент, що Франція за той час не бу-ла в стані війни з Росією, отже комуністичну пропаганду Садуля не можна вважати державною зра-дою, на боці ворога.

У Загребі святковано 15 го ц. м. тисячеліття хорватського коро-лівства. 150.000 осіб зіхалось на свято. Крім короля та королеви у святі взяли участь усі члени уряду.

В Японії в Шіране, недалеко міста Нікко, де тепер живе мікадо з жінкою, вибух сильний вулкан. Новий подружний закон увій-

шов у силу в чехословацькій рес-публіці. Жінка є ариана в правах а чоловіком і користується повною матеріальною незалежністю від нього: не має обов'язку змінити разом з ним місце побуту та осід-ку. Обов'язок є обов'язком себе утриму-вати, коли одно стає нездібне до праці. Майно є спільне. Розводи-тись можуть на підставі спільної згоди, або бажання одного. Мають спільний обов'язок утримувати діти.

Червоний генерал.

Вбачає команданта рад. кавалерій-ського корпусу Котовського.

Імя Котовського не чуже Україні: його знає передусім населення Хер-сонщини, Київщини, Поділля та української Бесарабії, про нього певне чували і в Галичині нарівні з іменем Буденного, зокрема-ж сумній його ч. незвичайній славі ма-ли нагоду зблизька приглянутись УСС-и в Одесі. Базою тієї слави була жорстокість і кровожадність, а проте ці широко у воєнно-рево-люційних часах розповсюджені при-кмети не є єдині, які спонукують по-святити Котовському окрему згадку з приводу його таємничої нагальної смерті, про яку голосать якочисні телеграми. Фігура Котовського і ціла його неймовірна але правдива кар-єра є надзвичайно характеристичні для тих курйозів, які ми дожили в XX. столітті.

Котовський, уроженець Бесарабії, там же й скінчив низшу школу та ходив до середньої сільсько-госпо-дарської школи, відквіта його й ви-гнали, коли був у 7-й класі. Котов-ський відцурався агрономії і посвя-тився — бандитизмові. Вкортці стає він пострахом цілого краю і невловимим предметом лавів по-ліції, а версія, що це любовна дра-ма штовхнула його на шлях зло-чину, додала романтичного блиску легендам, які почали кружати про його розбійницькі подвиги. Зловле-ний утік раз і другий, аж поки не переніс своєї діяльності на голо-сний з бандитизму терен Одеси.

Це було 20 літ тому і тоді то Котовський дав себе пізнати в Оде-сі як один з найсміливіших бан-дитів великої шайки, що її „спеці-альністю“ було спасатися втечею по дахах будинків. Зловили Котов-ського таким робом, що пожарна

сторожа просто затопила стрих па-типоверхового дому, куди він схо-пався підчас одної великої облоги. На суді Котовський представився, як „анархіст-індивідуаліст“. Його при-судили на 12 літ каторги.

З вибухом революції Котовський — з титулу свого „анархізму“ — тріюмфально вертає до Одеси, а кайдани, якими колись був скова-ний, продають на величезному мі-тингу за 3000 рублів. З розвитком української революції він пірнув у великомиске шумовиння і виринув раптово з більшовицьким перево-ротом. Тоді протягом двох днів він сформував разом зі своїми то-варишами „по фату“ Мішою Япо-нем і Домбровським загін в 5000 душ, які новозаведена в Одесі ра-дянська влада одягла, узброїла й перевела в упривілейоване стано-вище, як головну підпору влади на Херсонщині. Домбровського вби-ли самі такі його воєнки. Японці агнува у виправі проти повставшого Григорієва (куди на певну смерть вислав його Котовський) і Котов-ський став єдиним командантом великого вже тоді відділу, і паном життя та смерті Одеси а то й ці-лого Чорномор'я. Коли вибухає повстання Тютюнника — Кото-вський топить його у морі крові. Ко-товський був тим, що справив відо-му „кріваву ніч“ старшинам га-лицької армії на одеському заліз-ні. І Котовський взагалі був ду-шею радавди всюди, де — на її думку — треба було зміцнювати й брутальним і безоглядним терро-ром. Однак швидко поміж Котов-ським і рад. владою вийшли гострі суперечки: в Котовським жив все ще „анархіст-індивідуаліст“ з такою широкою натурою, для якої навіть межі діяльності команданта дужої збройної сили в часі революційно-го хаосу були завужкі. Щоби спекатися на якийсь час небезпе-чного підвалданого, радавда виси-лає Котовського до Академії гене-рального штабу. Вийшовши відтіля Котовський стає швидко генералом та обіймає команду над кавалерій-ським червоним корпусом на Укра-їні, а тим самим доходить до мо-гутніх впливів у державі.

Кілька днів тому вбив Котовско-го його адютант. Підклад і подроби-ци вбивства окутані тайною, як таємним було теж ціле життя того небуденного авантюриста.

О. Саліковський.

Посольство української дер-жави до Галичини.

(З недавнього минулого.)

I.

Сім років. — Українці і уряд Скоропад-ського. — Всеукраїнський Земський Союз. — Арештування українських діячів. — Мос-тевлення. — „Передвишка“. І моя канди-датура в голови дипломатичної місії. — Я йду на розмову з гетьманом.

Існує гарна казка про те, як сім лицарів поїхали шукати Правди. Вони її знайшли, але підіхали до неї з різних боків і кожний побачив її иншою. І почались поміж ними суперечки, а потім дійшло і до бійки, бо кожний доводив, що тільки та Правда, яку він бачив, є дій-сна, правдива Правда, а те про що говорять інші лицарі, — то вигад-ка, брехня.

Часто буває таке й тепер, і ино-ді теж доходить у нас до лайки та бійки, бо не всі ми вміємо поважати чужий голос, вірити в чужу сумлін-ність та правдомовність.

Роблю що маленьку передмову до своїх спогадів тому, що збира-юсь говорити про речі, які бага-тьом не сподобаются, хоча я ру-чуся за абсолютну прав-дивість того, що зараз розпо-вім, — „абсолютну“, само собою, настільки, наскільки це може бути приступним сумлінно, розуму та пам'яті людини.

На сторінках „Ціла“ мені вже до-водилося спростовувати дуже по-

ширену серед нашого суспільства байку про те, що нібито видатні українські діячі не захотіли йти в уряд Скоропадського зараз після того, як його проголошено гетьма-ном (див. ч. 6. „Ціла“ за 1924 р. „Як ми склали перший кабінет для Скоропадського“). Не скажу, щоб з великою приємністю, але з па-тріотичного обов'язку і викону-ючи волю організованого грома-дянства цілий ряд поміркованих у своїй політичній програмі діячів мусів не гайно вступити в склад гетьманського уряду на певних умо-вах. Так, на певних умовах, бо не тільки в конституційних державах, але й в абсолютній монархії міні-стри призначаються на свої посади лише тоді, коли з'ясована програ-ма та умови майбутньої їх праці. Ті умови, про які я саме згадав, були цілком реальні і досить по-мірковані. Вони не тільки не під-ривали авлади гетьмана, але навпаки зміцнювали її. В основі їх лежала широка аграрна реформа без есерівської соціалізації, і колиб Скоропадський її прийняв та негай-но почав переводити в життя, то може й зараз сидів би у Києві, як зверхник самостійної української держави, бо на його боці булоб багато-мільйонне українське селян-ство, під його владою булоб ши-рока соціальна база. Але Скоро-падський вважав більш відповідним спиратися на поміщиків переважно російських, ніж на селянство, і в цьому корінь його трагедії.

У кожному разі і після того, як не пощастило українізувати пер-ший кабінет Скоропадського, бага-

то видатних українських працюю-ків пішло на другорядні посади при гетьманському уряді — як на Україні, так і за кордоном.

По усуненню мене гетьманом з посади київського губерніяльного комісара та призначення замість мене губ. староостою росіянина Чарторицького*) я був обраний на всеукраїнським земським з'їзді членом Управи Всеукраїнського Земського Союзу. На чолі Управи стояв С. Петлюра, заступником його був К. Маїсевич, а решту членів складали, окрім мене, В. Прокопович і М. Савченко-Біль-ський. По всій Україні земство про-вадило широку культурно-націо-нальну працю, переважно в освіт-ній царині і біля цієї праці зосе-редились усі ті інтелігентні сили, які не були заняті урядовою служ-бою. Дуже швидко виявилось, що культурно-національна праця зем-ства прийшлася не до сподоби впливовим чинникам тодішнього уряду і розпочалась систематична ліквідація її шляхом арештів в ад-міністративним порядку земських діячів. За яких 2—3 місяці ув'язне-но та вислано з України поверх 200 осіб. С. Петлюра вже з травня сидів у в'язниці, і К. Маїсевичені та мені тільки й доводилося те ро-бити, що писати папери та особис-то клопотатися в Листогуна й Ігоря Кістяковського про звільнення зем-ських культурних працівників. У серпні арештували й мене, по наказу київського градоначальника,

після пильної ревізії, яка, само со-бою, нічого протизаконного в ме-не не знайшла. К. Маїсевичеві по-щастило добитися звільнення мене на другий таки день, і міністр внутр. справ І. Кістяковський навіть при-їздив до мене просити вибачення за невдалий крок свого урядовця; але загальній картині це не змі-няло і атмосфера протинаукраїнсь-кого терору на Україні залишалась до життя, коли в склад уряду увійшли врешті представники укра-їнського громадянства у значній кількості**).

Це була „передвишка“, хоч і ду-же коротка, і якраз підчас цієї передвижки був виданий радою мі-ністрів закон про акредитування надзвичайного дипломатичного представництва при уряді Галичини, яка саме проголосила свою дер-жавну незалежність від Австрії. Українська дипломатична місія у Львові мала складатись з голови себто посла, двох радників, секре-таря й канцелярії.

(Покінчення буде.)

*) Газетам заборонено було подавати відомості про арештування українських діячів, і українське суспільство довідалось, що я був ув'язнений, з про-домовлення „Нової Ради“ про заїль-нення мене з Лукіянівської тюрми. При арештуванні мене випадково вияви-лась незвичайно ганебна провокаційна істо-рія, що освітлює тогочасні арешти Укра-їни взагалі та амальовує характер то-дішньої виконавчої влади. Про це я до-кладно розповім иншим разом.

*) Про Чарторицького див. у „Споми-нах“ Дл. Цюратенка ч. I, стор. 64. О. С.

Українське студентство і ЦЕСУС у міжнародній житті.

(Докінчення.)

Така сама духовна переміна захопила й студентські кола інших народів. Взаємне планання, звязки, прийняття представників різних національностей під час війни в боєвих частинах чи таборах полонених, нові, по війні зроджені ідеї, гасла та полії — викликали відрухова бажання закріпити, зміцнити й нахити ширший підклад цих дотепер доривочним думкам, настроєм і почуттям. І два роки по світовій різні народів абираться вперше міжнародний студентський конгрес, що проголошує у своїй салі засідань: „Un homme unum et unitum“. І хоч клич цей в устах представників різних народів (Польків, Французів, Югославів) аж надто рази різний фантасматично, проте він все-таки потягує за собою численні маси студентства й дав товчок до широкого міжнародного студентського руху. Своєю сильною течією він захопив і українське студентство, яке встигло вже до того часу відновити організаційне життя, заложити численні товариства в різних центрах Європи і виступити зорганізовано на міжнародному форумі.

Спочатку це була лиш праця окремих організацій, викликана місцевими потребами й обмежена організаційним та співжиттям зі студентством кожної даної країни. Лише в деяких випадках нашим організаціям приходилося зноситися зі студентством кількох націй (як прим. у Відні в Клубі Славянських Студентів) або вести систематично, хоч і не на широку скалю, міжнародну акцію (як прим. УАГ. в Празі, при якій була спеціальна рефература для міжнар. зносин).

Та цей стан швидко змінився. Згаданий вже міжнародний студентський конгрес і заложений на ньому міжнародний студентський союз став почин до відновлення або створення цілого ряду центральних союзів поодиноких народів. Українське студентство, яке вже раз виступало на згаданому форумі, не могло завертати з обраного шляху. Хоч і не виключно під впливом конгресу, але все-таки в значній мірі завдяки йому, відновив свою діяльність передвоєнний український центральний союз. Означивши, приймаючи інші підстави організації, а головне, поширюючи свою діяльність на далеко більшу кількість організацій і на більшій рад країн, а не як передвоєнний союз, лише на Галичину, — цей союз треба вважати — не відновленою, а новозаснованою центральною. Факт цей став переломним моментом і в діяльній нашій міжнародній діяльності. Ставши центральною, вона трітять відтепер свої давні риси доривочності, ефемерності, несистематичності і вузькості. Рік за роком вона залучає ширшу ширшу кола й все доглибше та закріплює започатковану чи ведену вже давніше акцію.

Не місце в цій статті вичисляти й описувати ті здобутки, які ЦЕСУС-ом вдалось осягнути на міжнародному полі на протязі трінадцятирічного його існування. Все-таки годі не зробити хоч висновок, які насуваються чи по прочитанню відповідних звітів чи по довшій безпосередній обсервації. Що ближче шквалиться ця сторінка діяльності ЦЕСУС-а, той не може не признати, що не вважаючи на досить невідради обставини й на рішучо заступку для міжнародної акції матеріальні засоби, ЦЕСУС-ом, або загальніше — українському студентству, вдалось осягнути дуже багато. Більш того: ЦЕСУС здобув собі на міжнародній полі (розуміється, студентській) таку позицію і захопив у своїй міжнародній акції таку ширину ділянки, як ні одна українська організація, крім то молодшого чи старшого

нашого покоління. Це не виключно заслугою самої централі й студентства, а у великій мірі наслідок деяких специфічних обставин, але всеж ця сторінка діяльності українського студентства є однією з найсвітлішких і найбільш почесних у невідрадиім теперішнім житті нашої нації.

Igor Фадія.

НОВИНКИ.

— **Конфіскація.** Вчорашня (183) число „Літа“ сконфісковано за подолування одного речення зі згадкою про тюремницю.

— **Відгук справі Ботайна.** У Варшаві прештовано чотири книжки, а то три сестри Гольдфарбіння й Густу Гінберг, під закладом участі у висліді грошей з Варшави до Львова для Ботайна з фондів комуністичної партії.

— **Братовбивство.** Оноді на дорозі зарубав між Скиномом і Львовом українською шаблею 23-літній Едвард Перушек, відомий з 14 п. ул. свого 27-літнього брата Івана. Оба вони були на відлугі в Головицях під Скиномом і підхмелені вертали до дому на Левандівку. У сварці Іван Перушек витягував ніж і конується з ним на брата Едварда, а той нездогад думав, що з підлі сими дурства Івана шаблею колю по голові, убиваючи його на місці. По обвинув. Едвард П. заміс труна свого брата до дому а потім сам зголюється на поліцію. Оба брата були — як повідомляють авторитетні в ці матерії бруківні львівські органи — „відомими“ в колах ювівівників і т. п. механіків Левандівки.

— **Українізація.** Польська „Revue Internationale“ з 31. липня містить статтю проф. д-ра М. Лозинського: „Справа поневоєних народів у Польщі, відповідь п. Тугуту (із його статтю в „L'Europe Nouvelle“ про „національну меншину“ в Польщі). Про ту саму справу містить „Revue Boie“ з 27. липня статтю тогож автора: „Пан Тугут про національну меншину в Польщі“. Далі поміщені статті тогож автора: „Польсько-жидівська угода й інші поневоєні народи в Польщі“ в „Lituanische Rundschau“ з 23. липня і в „Revue Boie“ з 24. липня, „Новий польський колонізаційний закон“ в „Lituanische Rundschau“ з 1. серпня.

— **Мало-що не залізнична катастрофа під Львовом.** При переїзді одного воїна вискоцало зі шни на залізничному мості к. Левандівки під Львовом кілька товарових вагонів. Жерти в життю швидко не було, але той випадок примусив сміяти на кілька годин відділ та приїзд санітарних потягів з огляду на забарикадований шлях.

— **Робітничий шлях.** Зайнятий у відділі консервації заліз. шляхів робітник Фелікс Загурський, нахочучись саме при роботі коло яблоского мосту, дістався під колеса переїздячого потягу та агинув на місці.

— **Вд. Раймонд — пастісський тріономфатором.** В столиці сучасного некорюваного королів Паста, Вісентого Вітоса, Вержославських на Мазурах, відбувалось 15. і 16. серпня ц. р. величезні наради в честь автора „Мужиків“, лярвато Нобіля, Владислава Раймонда. З шлої Польщі зібрались туди делегати, рад з окарні атетки на кілька днів з залізничних міст на село, до гостинця їх збогатілий місць панський політич. „також хлоп“ Вісентос. Але видно, що й сам „хлопоский“ лярват з великою присмішкою прийняв чоботів, які бе йому політична партія „Паста“ за гонор, який він зробив їй, астуляючи офіційно в її члені. Огке Раймонд брав участь у спеціальному, на його інтенцію відправленому, парадному богослужінню на вержославських полях, приймав описи державу (sic!) делегатай, промовляв на академії, робив своєю особу сензацію на мазурському фестивалі, салівничого для (мало) пенсіонарія до

МАЛІЙ ФЕЙЛЕТОН.

Гроші.

Кажуть загально: гроші не мають запаху. Пахнуть тільки інколи люди, що мають гроші. Коли це акаганті люди, то вони пахнуть профумою, а коли ні — то чимсь чиним, саме гриним, які не пахнуть. Тільки самі гроші не пахнуть.

Гроші є також чимсь, чим погорджують. Погорджуємо або гриним, які маємо самі або тим, які мають інші. Того, хто є такий розумний, що погорджує гриним, які сам має називаємо дурнем, а дурця, що погорджує гриним, які мають інші називаємо мудрим. Самим гриним — байдуже, чи ми їх любимо чи ними погорджуємо, тому, що самі по собі вони не мають ні чести, ні характеру і диваються так само, як деки жинки, при кожнім, хто їх не позичає.

Гроші є також чимсь, чого люди хаяються. Вони подібні до лаву на мукі, і тому жинки, які можна скопити на гроші, називають влучно металіками. Людина, що викопала грошей, висить на них догорта добре, і може бути пенна, що мотуз, який вона з них завязує на чужім горі, не обирється.

Гроші є також чимсь, за що можна купити все, а викомом одного: справжнього щастя. Огке той, хто має нещастя, що не має ніких грошей, той може казати про щастя: за те той, хто має в банку високеkonto нехай розкажить себе, що за свої гроші може купити собі все, що йому бракує до його нещастя.

Є також річі про які кажуть, що вони є гриним, хоча в дійсності так не є. Кажемо про час не гроші! Якби не була повада, то ті, що мають багато часу, мусили би мати також багато грошей, а це є правдою тільки в дуже рідких випадках тому, що найбільше грошей мають найчастіше ті, які не мають ніколи часу.

Гріш є також еданою річею у світі, що множитьс, коли нічого іншого неро-

бить, а тільки лежить. Веремо свої гроші несемо до банку, сил даємо там, і преді годі заходимо туд, щоб відобрати готові зароджені нами дітей та инуї. Дітя та инуї називаємо процентями та процентим від процентів, а маму, яка є такою ставленням пліжною — каянтавом. Той, хто має капітал є каянтавом, а той хто живе зі свого капіталу є марнотратником, а той, хто дає себе утримувати тільки дітям є рентіером.

Гроші є також силою. Гроші є силою, яка є в силі, коли ми й до нічого не в силі, зробити нас силою. Хто держить таку силу називається часом державою, і з такою держав Америка є найсильнішою, бо має найбільше грошей.

Гроші також котяться. Та дивно те, що ті, які дають їм котяться, самі часто не жать покотом.

Гроші також плавають, найбільше — через каналі, часто називають на чужину, а інколи приплавають назад, пр. у формі позички, за які мусимо платити високі проценти.

Гроші входять також у різні звязки, пр. у звязки зі словами „недостача“ та „подарунок“. Відомо, що хто терпить на недостатку грошей, точе пладо напранта і подарунок з гриним, хоча часто подарунок від нього асується. Гроші якяться також зі словом „голод“, але треба зпринімати, що гринівий голод є єдиним родом голоду, якого не можна ніколи втишити. Врешті якються гроші ще з словом „кпіа“, і доводять тоді до самої недури, завою гринівий, яка неодному бржечникові скрутила шню, а його притяжним серце.

Накінеш не можна примочати того, що гроші є також тигарем, і то великим. Та без огляду на те, який великий є інколи тигар, дивним дивом завжди на ходяться люди, досить сміливі, щоб його взяти на свої плечі та нести.

(Герман Вагнер, з між перекл. О. О.)

Краков, знову Гішот на чолі святкового походу на Вавель і знову робив зі себе видивоче в Марієвському костелі. Інші річ, що колиб переведено статистику, хто з присутніх у Вержославських Пастах читав або бояд на очі бачив „Мужиків“ Раймонта — мотлаб вийти сензаційна компромітаци. Але це нічого не шкодить. Читати лиш „Мужиків“ тим, що не визнаються в юнацях естетичної притяжк і так небезпечно, бо ось що. „Вавель всі“, орган „незалежної хлосської партії“ посла Вожудського, називає Раймонта писменником „наскрізь буржуазним“, що створив у своїому творі „тип закутого хлоса“ строгі дати, який хотів би лише нажертвувати до сита сам зі своєю жінкою і дітьми, потім виспатися під теплою периною — а зрештою хай хоч сніт наліється. Такого саме закутого, бездухного, тупого і вмертого мужика польська буржуазія хотіла би всім мужикам за зразок поставити. Пусте: Владислав Раймонд тепер є „ястом“ і як такий має і він право — кажучи мовою маршала Пілсудського — носити авторекламу на...

— **Помір німецький графік та малер Юлія Шмелль, у Відні.**

— **Наукова подорож до Африки.** Швайцарський психолог д-р Юліс організує у пересні наукову експедицію до Африки для дослідів над нейронами, дикими племенами. Експедиція посуватиметься спочатку берегами Налу, а потім піде в глибину Африки. Участь у ній бере вник Рюкфелдс. Мек Корік, який у великій частині її фінансує.

— **Гете у переладі.** Чеський професор Откар Фішер приготував при чашелній співчисти найкращих перекладачів полне видання творів Гетего на чеську мову. Буде це перший збірний переклад Гетего на чеську мову.

З судової салі.

З процесу Егера, Корнгабера і тов. Промова заступника пошколозавної сторони, Ст. Панчинина.

д-ра Льва Ганевича.

(Докінчення.)

Чи можна ясніше і рішуче рішуче сказати характеризувати цей матеріал, який купили від п. Микитки обвинувачені? Чим могло комуєс більше залежати на ушлімені Штайгера як його оборонця? Але цей вишачний член львівського палестри відразу прозвужа і відчужає вартість тих злочинів емокубрати Микитки.

А зрештою іх і виробити в життя допомогти тільки планою обвинувачені. Ми чули тут з уст самого Микитки, що він зривав же зносини з комісарем Кайда-ном та те, що він, мовляв, злегковажив його донесення. Тут мусу підкреслити цей може найбільш названий несправедливий момент ревенції Микитки. Агента на президента держави? Комісар Кайдан знає про не і легковажить. Чи може хтоєс в це повірити? Така нагода до зривання крієри! Чим справді неможливою є річю, щоб Кайдан опустив таку нагаду і захотів так амонити собі будучи (і свою крієриє? Але в робюю конюєсую. Понявисті, що Микитка дійсно погнався на Кайдада і загнана ті комюєсуючі, про

які нам розповідає, а саме, що супроти цього, що Кайдан йому вже не притя, то він не йшов і не пішов би був вже до нього більше, бо ті не вірили би йому так само, як комісар Кайдан. І коли та комюєсую п. Микитки була би утрималася, не були би ми мали сьогодні до діла з тою цілою планою справою. На жаль! Поміж і зривавши ту плану злочинну комюєсую планою обвинувачені своїм пліччям і своїми засобами.

А жертвою того всього апар молодечий друкарський машинист, син бідного каменничого сторожа з Личкова С. Панчинина. Дня 30. X. 1924 р. у військовому шпиталі в Штайгери абудили його пошійній функціонер, перевели до Варшави і представили йому обвинувачення у цій злочинній: замах на президента у Львові, замах на порохом у Львові, замах на порохом у Львові, участь в організації утєлі Вержославських і Бажискому і комюєсую організації Західної України. Пять поголовних злочинів, пять заступів смерті. Десь в родинній жоніи прибіг до мене нещасний його батько і напіс божественний а болю просив поміч. Бо десь зник його одиникий син. Ситю його отец, підпора його хати. Під місина я шукав, львівська поліція не могла жінати інформації. Першу містку завязую пошколозому лікарні позк. д-р Кемусько-шани в Штайгери Почалоєс саєство. Сьогодні, по ушліній майже року, до тежоді боротьби удалось мені знати з цього нещасного хлоса три злочини. Перед ним ще дивна боротьба за два останні: саєство в справі замаху на п. президента йказаво поину невинність С. Панчинина. В тому страшному нещастю чунала над ним якась инша сила, може велика сила старенької матери. Чи яби не цей беззлогий каїска, Федусь, і цей старелька жінка з дитиною, чи був би пошів високий трибунал оборони, що ві незвичний щодо атентату? Чи яби принаково так троє людей не було дик 5 вересня в помешканню старк Панчинина, чи це старелька мати і цей багало сторож не молились би вже сьогодні на могилі свого сина на ушлісному півмтарі в тім відділі для злочинців? А на це все впадо з уст обвинувачення, як албі Панчинина фальшиво, спрештовано і сукєсивно.

Колі головним будівничим цього лярвиту є Микитка, то неможу засягну поносити і інші обвинувачені, а їх заслуго притяєт на техніці їх оборони. Взявсь дозвужати свою добру плану, вони встутили в цей процес справу Штайгера, неготовалися акт обвинувачення проти С. Панчинина й атакували суд. Шого негові справи, завязую що раз, справи Штайгера не має нічого спільного зі сьогоднішньою розправою і ді розриває не рішче про ину чи невинність Штайгера. Шого другої справі, то акт обвинувачення дуже вирально і конкретно фальшиве Микитаном, що він злочинні а акції злізався в суді а з висисленіи обвинувачення винувати і їх несправедливості і понад іншої суми називався так дуже дозвужано перевердено розриває. Шого третьої справі, шого аттак на суд, а був би вже до піл не вертав, бо судє становився над вже виготову залізничні а часі розриває. На жаль! Мину до нас раз вернується. А мину тому, що і не розриває чоловік, якого а осудило

З книжкарні Видавничої Спідки - Дідо* Півва. Ринок ч. 10.